59e jaargang. — No 30 | Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden | Zaterdag, 13 April

schrijft in te Tongeren bij Collée, uitgever en eigenaar van het blad.

DE POSTRIJDER verschijnt Woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco worden aan den uitgever, Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement
Twee maal per week, 4 fr.
Een maal » 3
Een blad afzonderlijk 10 c
De abonnementen zijn vooruitbetaalbaar.
Aankondigingen : 15 cent per drukregel.
Reclamen, vonnissen en artikels, vooraan of binnen 't blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Wetgevende kiezingen van 2 Juni

Katholieke kandidaten voor den Senaat.

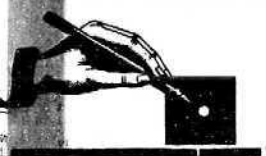

Whettnall

de Renesse

Desmaisières

Cartuyvels

Katholieke kandidaten voor de Kamer

Helleputte

Schaetzen

Van Ormelingen

Gielen

PLAATSVERVANGERS.

Deploige

Ceelen

Delvoie

Meyers

Leve de Kempen !

Zoo juicht mijn hart, wanneer ik hier in de eenzaamheid, verre van het geestdriftig gejuich der menigte en de zegevierende tonen der muziek, mijn nederig verslag opstel over die grootsche en onvergetelijke kiesvergaderingen verleden maandag te Lommel, Peer en Brée bijgewoond.

Sedert verscheidene weken reeds is de propaganda voor de aanstaande wetgevende verkiezing volop in gang door het arrondissement : te Tongeren, te Maeseyck, door het land van Loon en Bilsen heen, overal hebben onze kandidaten schitterende huweren ingeoogst voor de volledige zegepraal van 2 Juni.

Doch in het midden dier eensgezinde ontboezeming van een volk voor zijne heilige grondbeginselen, hebben onze vrienden van het Noorden den hoogsten toon aangeheven en de zegekrone gespannen.

O ! Dierbaar Kempenland, gij zijt steeds de maagdelijke schoone, de katholieke vesting, wier kanteeling ongeschonden bleef voor liberale goddeloosheid.

En daarom nu
Steeds, min ik u,
Kempen ! gelijk een spruit van katholieken [bloede,
Gelijk den rijksten diamant,
In de eerekroon van 't vaderland,
Gelijk de schoonste telg die 't schoone [Vlaanderen voedde !

Te Lommel

Na het heilig Misoffer in de prachtige kerk van Neerpelt te hebben bijgewoond, komen de kandidaten naar Lommel aangevaren.

Geene gemeente in gansch Limburg is zoo spoedig vooruitgegaan. Zij is wellicht de eerste stad der provincie in uitgestrektheid en de 4e reeds in bevolking. In het verschiet zien wij het oogenblik te gemoet dat zij de drie andere zustersteden in belangrijkheid overtreffen zal.

Doch indien alles in Lommel verandert, daar is toch iets dat steeds hetzelfde blijft : dat is de verkleefdheid der bevolking aan de katholieke grondbeginselen, die diep in eenieders overtuiging liggen. De katholieke nationale vlaggen klepperden zulks luidruchtig in den wind. De intreda onzer voormannen in de muziekzaal wordt door 't bravogeroep der talrijke menigte verwelkomd.

Op het verhoog nemen plaats de HH. Senators : graaf de Renesse en burgg. Desmaisières ; de HH. Volksvertegenwoordigers : Staatsminister Helleputte, Schaetzen, Gielen, en Deploige, Ceelen, Delvoie.

De geachte burgemeester van Ham zit de vergadering voor, biedt op treffelijke wijze de HH. kandidaten aan en geeft lezing van een snelbrief uit toegenegenheid den H. Van Ormelingen verzonden, wegens ziekte te Tongeren weerhouden.

De HH. de Renesse en Desmaisières bevelen de gansche lijst voor den Senaat in de welwillende stemming der kiezers aan. De HH. Gielen en Ceelen verklaren partijgangers te zijn van de wet op de vrijheid van onderwijs, op de vervlaamsching der gentsche hoogeschool en wenschen dat de wet op [illegible] gevallen verbeterd worde. M. Deploige doet de goddeloosheid van het liberalisme inzien en staatsminister Helleputte legt in eene weldoordachte redevoering het katholiek programma uit en dringt aan op de gewichtigheid van den strijd.

De redevoeringen dezer heeren worden door donderende toejuichingen onderbroken. In een woord de vergadering van Lommel is een zegedag voor de partij geweest.

De kiezers van Lommel staan rotsvast in hunne principen en geene stem ontvalle de katholieke lijst !

Te Peer

Gansch de bevolking van Peer wacht de aankomst der kandidaten aan het Gemeentehuis af. Het verschijnen van M. Helleputte, de weldoende volksvriend onzer Kempen, wordt op eindelooze toejuichingen begroet ; daarna hett de Koninkl. harmonie eene dreunende Brabançonne aan ; en vervolgens trekt de aanzienlijke stoet, onder de vreugdige tonen der muziek en het strijdgezang onzer jonge wachten van het kanton naar het St-Lambertus college. De ruime zaal is stampvol en onthaalt op een daverend handgeklap de intrede der HH. kandidaten.

Op het tooneelverhoog nemen deze nevens de HH. Dr Vander Donck, gouwraadslid, Schrijvers, burgemeester, Leyenen en de E. H. Deken plaats. Dr Vander Donck opent de vergadering en bedankt de bevolking voor hunne talrijke optrede. De sympathique graaf de Renesse spreekt namens den Senaat. M. Gielen wijdt uit over de schoolwet en de vlaamsche taal, terwijl M. Geelen in zijne rede op het roed financieel beheer der regeering aanwijst. Vervolgens spreekt de H. Staatsminister een dier redevoeringen uit, waarvan hij alleen de eigenaardigheid bezit, en die de aanhoorders in geestdrift vervoerde.

H. notaris Smets bedankt vorige sprekers en belooft dat de afstammelingen der helden van 1302, 1830 en 1879, de redders van 2 Juni zijn zullen.

Vervolgens wordt de vergadering onder het zingen van ons verjongde strijdlied « De Vlaamsche Leeuw » geheven.

Hardi, mannen van Peer, ten strijde getogen voor uw God, vaderland en taal !

O ! Dierbaar land van Peer ik breng hulde aan uw roemrijk verleden, uw strijdend heden en uw zegevierend morgen !

Te Brée

Brée, gij zijt steeds als de diamant,
In de eerekroon van 't Kempenland !
Brée, gelegen in het hartje der Kempen, schittert als de oudste dochter der katholieke partij. Het is waarlijk vertroostend de uitslagen van het canton voor de laatste wetgevende verkiezing na te zien. Alsdan dat de katholieke lijst in één bureel 5 tot 600 stemmen behaalde, droop de liberale lijst met 2 of 3 stemmen weg, die wellicht zelfs van de blauwe getuigen kwamen.

Den 2 Juni ontvangt de liberale kandidaat der vrijmetselaarslogie even zooveel ! Want tot nu toe, op onze zegetochten, hebben we nimmer die talloze menigte, die eensgezinde geestdrift en dat katholiek leven ontmoet !

Op de groote plaats voor het gemeentehuis is eene opeengepakte menigte geschaard. Vooraan staan de kantonale wachten wel 200 in getal, ginder de Koninklijke harmonie, terwijl het statig pompierskorps de aanzwellende menigte tegenhoudt.

De aankomst van den heer Staatsminister Helleputte, den lieveling der Kempen, wordt op oorverdoovend heilgeroep verwelkomt, terwijl het nationale lied over het juichend volk weerklonk. Grootsch en indrukwekkend schouwspel !

Vandaar trekt men stoetsgewijze door de beslagde straten naar het College heen, terwijl het schoolstrijdlied uit honderde vlaamsche borsten weergalmt. De meeting wordt in open lucht gegeven. Wel bij de 1500 man zijn rond het versierde verhoog op de ruime speelplaats geschaard. Daarop nemen plaats benevens de kandidaten, de HH. notaris Leroy, gouwraadslid, E. H. Deken van Brée, de burgemeesters van Meeuwen en Brée. Deze biedt in eene sierlijke vlaamsche taal de HH. kandidaten aan. Graaf de Renesse stelt zijn vertrouwen in de kiezers van Brée, de waardige afstammelingen der helden van 1789. MM. Gielen en Geelen spreken over het onderwijs, de vlaamsche taal en het werkmanspensoen. Vervolgens brengt M. Deploige de bevolking den broedergroet der strijdgenoten uit het Zuiden. Eindelijk treedt M. Helleputte vooruit (ovatie), hij belooft voor de nieuwe spoorweglijn zorg te dragen, uit zijnen genegenheid voor de vervlaamsching van het hooger onderwijs (toejuichingen) en spreekt den lof uit over Brée, dat sedert 8 j. voor 300,000 franken nieuwe werken bekomen heeft. De prachtige redevoering der minister wordt steeds door hertrokke toejuichingen onderbroken.

Nadat de vervoerde toehoorders den heer Staatsminister de getrouwheidsbeloofte aan God, Vaderland en taal hernieuwd hebben, weerklinkt ten hemel uit al die borsten, ontstuimiger dan de buitende wind, 't vlaamsche strijdlied :

Zij zullen haar niet hebben
De schoone ziel van 't kind,
Zoolang men nog in Kempen
Een enkel Vlaming vindt !

Wie zijn de vrienden van den werkman ?

Als men het *Vrije Volk* leest zou men zweren dat de katholieken de aartsvijanden zijn van de werklieden, dat integendeel de zoogenoemde « Volksjongens van liberalen » hunne innigste boezemvrienden zijn. « Neen, nooit hebben de katholieken iets gedaan voor de werklieden », zoo schreeuwen zij over berg en dal, de liberalen echter staan altijd op de bres om de belangen van de werklieden te verdedigen ! Doch, werklieden, het Vlaamsch spreekwoord zegt : « woorden zijn geen oorden » en bijgevolg hecht geen waarheid aan de woorden, maar ziet naar de daden.

Wat de katholieken deden voor den werkman ?

Wat de liberalen deden ?

1. Den 16 Augustus 1887 werd de wet gestemd op het betalen der werkloonen door *de katholieken*.

De liberalen *be treden* die wet *en stemden er tegen*.

2. Den 18 Augustus 1887 werd door de katholieken de wet gestemd op de onafstaanbaarheid en de onaantastbaarheid der werkloonen.

De liberalen *stemden er tegen*.

3. Den 13 December 1889, werd door de katholieken de wet gestemd op de vrouwen en kinderarbeid, wet die oneindig veel bijgebracht heeft voor de gezondheid der beschermden.

De liberalen *stemden er tegen*.

4. De wet op het werkkontrakt werd gestemd den 10^e Maart 1900, door de katholieken.

De liberalen *stemden er tegen*.

5. De vergoeding aan de soldaten van 30 fr. per maand : 't is het werk van de katholieken.

De liberalen *stemden er tegen*.

6. Vervolgens de reeks wetten over de werkmanswoningen, de ouderdomspensioenen, de wet op de Zondagrust : Wellen alle ten voordeele van den werkman, en alle gemaakt door de katholieken.

De liberalen *stemden er tegen* of hebben *die wetten bestreden*.

Werklieden, al die wetten zijn uit den hoop gegrepen, doch zeker zal het reeds volstaan om u klaar en duidelijk te toonen, wie altijd uwe vrienden geweest zijn. De liberale jannen hebben altijd uitgemunt door hun pocherij en hun ijdel gezwets. Doch waar zijn hunne werken ??? Overal en altijd hebben ze TEGEN het werkvolk gestreden, de wetten die hun lot moesten verbeteren bekampt, en alles wat in hunne macht lag ingespannen om werklieden te dwarsboomen. Al wat er gedaan is ten voordeele van den werkman, hebt gij te danken *aan de katholieken* ; dat is zoo stellig waar dat de socialen zelf het bekennen. « Vooruit » zelf schrijft : « De wetten ten voordeele van den werkman, zijn 't werk van het *katholiek* bestuur ».

Niettegenstaande dat alles, zal men in het leugenblad lezen : De katholieken hebben niets gedaan !!

Werklieden, wilt gij die fameuze liberalen lijntjes in den zak steken, wanneer zij u aanspreken ? Stelt hun eens de volgende vraag : Wat hebt gij, liberalen, ooit voor den werkman gedaan ? Welke zijn de wetten, die gij hebt helpen stemmen ? Ge zult die jannen daar zien staan met hunnen mond vol tanden !! Doch, herinnert u ook, werklieden, dat gij alles te danken hebt aan de katholieken, dat deze altijd voortgaan met uwe belangen te verdedigen, uw lot te verbeteren. Nauwelijke zijn de pensioenen voor de mijnwerkers gestemd, of de katholieken hebben wederom een ander wetsontwerp neergelegd om de pensioenen van de nijverheids- en landbouwwerklieden te verzekeren. Daarom ook vergeet uwe ware vrienden niet op 2 Juni aanstaande, en stemt allen als een man, voor de katholieke kandidaten de HH. HELLEPUTTE, SCHAETZEN, VAN ORMELINGEN & GIELEN.

Als de vos de passie preekt, Boeren waakt uw kippen.

Over een paar weken kwam, een voorloeper der blauwe kliek, in den avond de herbergen van een dorp, niet verre van Tongeren, binnen, met de gedachten de boeren eenige blauwe pillen te laten slikken. Hij dronk menig pintje en trakteerde zijn paar aanhoorders, ook met eén pintje. Van den os viel het gesprek op den ezel en zoo had men toch, ten laatste, den aanstaanden kiesstrijd bij de ooren.

« Vivat de liberalen ! zoo klonk de stem van dat haantje-vooruit, dat zijn mannen die het wel meenen met loer en werkman ! die al doen wat ze kunnen om iedereen recht te laten wedervaren, die de kleinen tegen de uitbating der grooten beschermen, » enz. enz.

« De vuil ' kalotten, ging hij met eene minpruiterige stem voort, kunnen niets en werken alleen om hunnen porte-monnaie te vullen ; ze lachen en spotten met den armen werkman en doen niets om den geringen man tegen de hebzucht — en hier drukte hij op — der rijken te verdedigen. De vuil, smerige kalotten en hunne aanhangers. »

* *

Boeren en burgers, laat u toch niets wijsmaken door verwaande hoogvliegers die niets kunnen uitwerken, zij zouden u nog wel appelen voor citroenen verkoopen, als zij maar konden. Wantoer zij eigens in een zak, met wat verdichte kozers zitten, zoo kiezen deze laatsten het tuinpad en laten deze ondeugenden, alleen praten voor stoelen, tafels en pintenbier.

« Ik fait le vide autour de lui » zeggen de Tongeraren. Zoo moesten de heeren ook doen en de herbergiers, doden goed als zij deze grootsprekers verachten, geen politiek te maken voor de lieden. De catechoiders en ook hunne vrouwen zouden ons, heeren, eenen groot dienst bewijzen, daar wij geen politiekers zijn en dus ook niet gaarne alles lastig gevallen worden, ze te doen zwijgen. **Vivat de Kalotten** dat zijn onze mannen.

Boeren en burgers, waakt u wel zulken praatpraat, voor waarheid te slikken en weg hunnen ballast over boord, het zijn wolven in een schapenvacht. Veel beloven en niets geven, ziedaar hunne leus maar niet die van

KALOTTEN BOVEN.

HUNNE WOEDE.

De opstellers van 't *Vrije Volk* kunnen hunne woede en razernij niet verkroppen bij het zien van den overgrooten bijval, welke onze kandidaten te beurt valt bij onze deftige en eerlijke buitenlieden. Overal in onze buitengemeenten waar zij het goede woord verkondigen, worden onze kandidaten onthaald door de vreugdetoonen der muziek en het gebulder der kanonnen, terwijl aan de gevels de nationale drieklear wappert en de geestdrift eerlijk en oprechtelijk is.

De algemeene overtuiging is dat het in Juni gedaan is met den liberalen in ranger, die in de kamer regelmatig stemmen tegen onze katholieke Gouvernement, dat zooveel gedaan heeft voor den landbouw, en voor hoer en werkman.

Ten andere onze buitenlieden zijn verstandig genoeg om te begrijpen dat de liberale kandidaat die het katholiek Gouvernement bestrijdt en in de kamer er tegen stemt, onmachtig is en niet de minste gunst, hoe klein ook, van onze katholieke Ministers kan bekomen.

Dit zegt ons de gezonde reden, en dat is zoo klaar als pompwater. Alleen de schr[illegible] van 't *Vrije Volk* willen hunnen kandidaat doorgaan voor een bekwaam en invloedrijk man, die alles kan bekomen van ons Ministerie, terwijl onze katholieke volksvertegenwoordigers niets kunnen verkrijgen !

In het belachelijk genoeg, lezers ?

* *

Verleden zaterdag spuwt het *Vrije Volk* nogmaals zijne gal uit tegen onze katholieke vrienden, wegens den buitengewonen bijval en geestdriftig onthaal dat zij genoten, op de meetingen in het kanton Bilsen en in het kanton van Loon.

Al onze kandidaten, en vooral M. H. Deploige worden door het lasterblaadje op de gemeenste wijze aangerand. Onnoodig te zeggen dat onze vrienden zich niet het minst getroffen voelen, integendeel, deze razende aanvallen verheugen, en bewijzen dat zij de liberalen op hun gevoelgste plaatsen weten te treffen, en dat in hunne overal welgelukte meetingen, de spijker op den kop kunnen slaan !

Deze persoonlijke aanrandingen bewijzen, welke razernij de opstellers van 't *Vrije Volk* moet bezielen bij het zien dat de liberale kandidaat overal veld verliest en meer en meer den grond onder zijne voeten voelt wegzinken, zoodanig dat men van nu af reeds met volle kerheid kan zeggen dat in Juni aanstaande rijk voor goed uit zal zijn in ons katholiek arrondissement !

* *

Over een paar weken schreef het *Vrije Volk* dat het de katholieken geweest waren, die gerucht van den dood van M. Neven rondstrooid hadden. Het leugenblaadje heeft voorzeker begrepen hoe belachelijk deze beschuldiging was, waaraan ten andere niemand geloof hechtte, zelfs de liberalen niet, want verleden zaterdag, in zijne aanvallen tegen M. Deploige laat het verstaan dat het ook wel een liberaal kan geweest zijn die deze akelige klucht heeft uitgevonden !

Wat kluchtspelers ! niet waar, lezers ?

En het is door zulke middelen en door zulke kwakzalvers dat de liberale kandidaat moet verdedigd worden ! Waarlijk men moet niet heel zeker zijn van eene zaak, als zij op dezelfde wijze moet verdedigd worden.

* *

Al het geschreeuw en geraas van het *Vrije Volk* moet ons katholieken verblijden ; immers het bewijst hunne onmacht en het weinig vertrouwen dat zij hebben in den goeden uitslag der kiezing van 2 Juni aanstaande.

Wij katholieken mogen met volle vertrouwen de uitspraak van het kiezerskorps afwachten, vooral als wij het onthaal zien dat onze kandidaten overal te beurt valt. De kiezers ook hebben den liberalen kandidaat geoordeeld, hij vier jaar lang hen, tegen hunnen dank, vertegenwoordigd heeft, en niets, volstrekt niets voor ons arrondissement heeft kunnen bekomen. Gansch zijne werking kan men samenvatten in deze twee regels :

Altijd gestemd tegen het katholiek gouvernement, dus tegen onze principen.

Vragen gesteld, die al lang opgelost waren, en waarvoor onze katholieke vertegenwoordigers, als vrienden van het Ministerie, reeds lang voldoening hadden gekregen.

Weg dus met den vragen steller !

Als een man kiezen wij in Juni aanstaande voor onze kandidaten, voor de gansche katholieke lijst, die moet zegepralen ! Wij stemmen allen voor de

Heeren **Helleputte**
Schaetzen
Van Ormelingen
Gielen

Niet tegen den Godsdienst.

ARME KINDEREN. — Zondag heeft te Brussel eene betooging plaats gehad, ingericht door den Nationaal Bond der vrijdenkersvereenigingen, ter eere der kinderen die hun Eerste Communie niet doen ! Eenige dier beklagenswaardige kinderen waren naar die hatelijke betooging gezonden geweest, voornamelijk uit Henegouw. Men heeft ze in den stoet door eenige straaten naar het vr[illegible]

De diamanten van Cérisolles

20ste vervolg

Lénore begaf zich naar den grooten salon waar de drie heeren zich bevonden, die diep [illegible], toen de jonge vrouw binnenkwam.

Bovey, procureur van de Republiek, Carenot, onderzoeksrechter, Farget, grillier — zoo stonden de heeren zich voor aan Lénore.

De jonge mevrouw De Cérisolles bedwong haar ontroering en vertelde zoo duidelijk mogelijk, wat haar van het drama bekend was. Zij vertaalde van de komst op het kasteel van Alexandre Narjac, van den dag, dien hij in gezelschap van Romain en haar had doorgebracht en van de vreeselijke ontdekking, dien zij gedaan.

Een nieuwe bezoeker trad het vertrek binnen, [illegible] toen Lénore haar verklaringen gedaan had. Het was Daubry, de doktor, die den dood van Narjac bestatigd had en die vernomen had, dat de justicie in het kasteel was aangekomen.

De procureur was na de verklaringen van Lénore opgestaan en zegde op zakelijken toon tot de jonge vrouw :

— Indien mevrouw ons wil vergezellen bij het onderzoek ter plaatse, zullen wij ons op de hoogte gaan stellen van den toestand. Daarna zal het verhoor beginnen en gij zult ons verplichten uw personeel te gelasten zich niet uit huis te verwijderen alvorens wij er toestemming toe verleend hebben.

Manon werd door Lénore gewaarschuwd en op verzoek van haar meesteres ging de oude [illegible] ook mee naar de kamer der misdaad.

[illegible]uwspel, dat twee uur tevoren Lénore [illegible]tor zoo diep getroffen had, maakte [illegible] op de nieuw aangekomenen. Echter werden de drie heeren van de justicie in gelijke mate verrast door de volmaakte orde, die in het vertrek heerschte, verwonderlijk voor bandieten, die des nachts iemand komen beteelen en vermoorden.

De heeren wisselden slechts een paar woorden betreffende die omstandigheid. Hun blikken waren welsprekend genoeg.

De doktor legde zijn verklaring af over het tijdstip, waarop de moord waarschijnlijk had plaats gehad en het voorwerp, waarmee de steek was toegebracht, vermoedelijk een kleine, scherpe dolk, daar de lippen van de diepe en lange halswond zeer dicht bij elkander lagen.

Na het onderzoek ter plaatse van den moord begaven de ambtenaren van de justicie zich weer naar den salon, om het verhoor aan te vangen van het personeel.

Dit verhoor leverde niets op, daar niemand hun verklaren iets gezien of gehoord te hebben, dat maar een enkele aanwijzing kon geven voor het spoor van den moordenaar.

Toen allen gehoord waren, kwam een bleeke magere man den salon binnen en richtte zich onmiddellijk tot den heer Caremant.

— Welnu Guibaud ? vroeg deze den detective, want dat was hij.

— Ik heb alles terdege onderzocht, mijnheer, luidde het antwoord. Er is echter niet de minste onoplettendheid begaan door den moordenaar ; alles was op zijn plaats. Alleen dit heb ik onder het bureau gevonden.

Guibaud hield op zijn geopende hand den magistraat een zonderling voorwerp voor.

Het was een doorzichtige, donkerroode steen, waarop heel fijn een arend was gegraveerd met uitgespreide vleugels.

— Zie, zie ! daar hebben wij toch wat ! merkte de procureur op. Zou het het slachtoffer of den moordenaar toebehoord hebben ? Dat moeten wij dadelijk onderzoeken.

De heer Bovey gaf zijn orders en weldra werden de kasteelbewoners weer aan een verhoor onderworpen, thans met betrekking tot de vondst. Geen van allen echter herkende het voorwerp.

— Als het den heer Narjac had toebehoord, zou het zeker aan mijn man bekend zijn, zegde Lénore.

— Inderdaad, gaf den rechter ten bescheid. Het is wel jammer, dat de heer De Cérisolles afwezig is.

— Ik verwacht hem echter ieder oogenblik thuis, zegde de jonge vrouw.

De procureur gat Manon, die bij haar meesteres in den salon geblieven was, een wenk en de oude verliet het vertrek.

De justicie had met die verwijdering een doel, want weldra werd Lénore opnieuw verhoord over verschillende bijzonderheden van het leven en de gewoonten van de kasteelbewoners en van haar omgang met Romain De Cérisolles.

De jonge vrouw kon niet anders dan met volle overtuiging verklaren, dat de tijd van haar huwelijk de gelukkigste was van heel haar leven en dat nimmer een enkel wolkje haar huwelijkshemel verduisterd had. Met haar man was de verstandhouding zoo goed als men van twee menschen, die elkander liefhebben, maar wenschen kon.

— En nu lieve, jonge godin, zegde de procureur tot de beide andere heeren, toen Lénore zich verwijderd had, maar het kan wel, dat ze een beetje te veel tot haar echtgenoot opzien.

X

JUSTITIA

Een oogenblik nadat Lénore verhoord was, kon men haar het park van het kasteel zien doorloopen en de kleine tuindeur uitgaan, haar echtgenoot tegemoet.

Zij volgde daartoe een voetpad, dat den weg naar Fontainebleau aanmerkelijk verkortte en dat zij wist dat Romain zou volgen op zijn terugweg.

Toen zij den grooten weg naderde, had zij nog niemand zien aankomen en zij vreesde dat Romain pas in den namiddag zou terugkeeren, toen zij, op den grooten weg, een rijtuig in flinken draf zag naderen.

Met belangstelling zag Lénore het nadertkomen en haar hoop, dat Romain er in zou zitten, werd verwezenlijkt. Reeds vertraagde het paard den tred en, toen het rijtuig bij Lénore was gekomen, sprong De Cérisolles er uit en snelde met uitgestrekte armen op zijn vrouw toe.

— O, lieveling, als ge het wist ! riep hij uit. Ik had zooveel zelfbeheersching noodig gisteren avond om aan uw verzoek, niet te gaan, weerstand te bieden. Maar het moest, Lénore, want ik had een geheim voor u, een groot geheim. Voortaan echter kunt ge in mijn hart lezen, heiste. Ziet ge, het was om u verdriet, veel verdriet te besparen. O, ik houd zooveel van mijn lief vrouwke !...

Romain had dien stortvloed van woorden er uitgegoold, zonder dat Lénore hem in de rede had kunnen vallen. Zij maakte zich nu zachtjes uit zijn omarming los en hem het voetpad naar het kasteel invoerend, zegde zij :

— Kom mee, hierheen, waar men ons niet kan zien. Ik heb u wat te zeggen, van...

Een huivering deed haar lichaam schokken.

— Groote hemel wat is er ? riep Romain uit, die nu eerst de bleekheid en de ontroering van zijn vrouw opmerkte. Is er een ongeluk gebeurd ? kom, Lénore, spreek !

De jonge vrouw aasopbet punt te bezwijmen en Romain kon haar nog juist in zijn sterke armen opvangen.

— Lénore ! Lieveling !... stamelde hij.

Mevrouw De Cérisolles streed tegen haar zwakheid en overwon weer. Weldra openden zich haar mooie oogen en ze trachtte te glimlachen, doch eenskhaps brak zij in snikken uit.

— O, Romain... Romain... als ge wist... welk ongeluk... over ons is... gekomen !... Verschrikkelijk.... Wat zult ge er onder lijden...

— Maar wat is er dan toch ? riep Romain, nu ook doodsbleek geworden, uit. Spreek toch, Lénore, zeg toch wat er is gebeurd !...

— Wees moedig, Romain, zegde Lénore met vaste stem, daar zij begreep, dat zij nu de sterke moest zijn.

Plotseling ontstelde Romain hevig.

— O, mijn God, Diana is toch niet ?...

— Neen, neen, slet u gerust ; onze lieveling slaapt en Manon waakt over haar.

— Dan zijn er slechte berichten gekomen over mijn broeder, over Pierre !

— Niets van dien kant, antwoordde Lénore op onvasten toon. Maar, Romain, ge hebt nog een broeder, een vriend uit uw jeugd, die gisteren...

— Alexandre ?... Lénore, kom ! Zeg spoedig wat er met hem is !

— Hij is... hij is dood !...

— Dood ?... Alexandre ?... Maar dat is niet mogelijk ! Hij was gisteren avond zoo gezond als ... O, het zal zijn omdat hij in tropische streken gereisd heeft, misschien ? ... Hij zal door een plotselingen koortsaanval de wereldtoe gevaren zijn ?... Waarom heeft ge niet dadelijk den dokter ?...

Romain had bij de laatste woorden den pas versneld, maar Lénore hield haar echtgenoot tegen door haar armen om zijn hals te slaan, smekend :

— Het is vreeselijk om het te zeggen, beste Romain, maar het moest, om u uit den waan te helpen Alexandre Narjac is dood... vermoord !

Een gillende angstkreet ontsnoed Romain's lippen en hij werd zoo bleek als een lijk. Alsof hij plotselinge een slag op het hoofd had ontvangen, zoo wankelde hij en Lénore moest al haar krachten inspannen om hem op een omgevallen boomstam te doen zitten.

— Vermoord ?... Hij ?... Lénore, vertel mij hoe het in zijn werk gegaan is, smikte de arme man.

De jonge vrouw vertelde hem nu de bijzonderheden, die haar bekend waren en zegde ook, dat de heeren van de justicie op het kasteel waren met twee gendarmen en een geheim politieagent en dat zij vol ongeduld op zijn komst wachtten.

— Ongelukkige vriend, zegde Romain, terwijl hem de tranen over de wangen liepen, moest ge, nadat we elkander na zooveel jaren niet gezien hadden, onder mijn dak vermoord worden ?...

Toen, opstaand en de vuisten bollend, riep hij uit :

— Vervloekt !... Is het mogelijk ? Hij, vermoord op Cérisolles, hij, die er het geluk kwam brengen !

Ge weet nog niet, Lénore, vervolgde hij kalmer tegen zijn vrouw, die hem angstig aanzag, dat Alexandre ons op den avond van zijn komst reeds een grooten dienst had bewezen, kom, laat ons gaan. Ik heb nu nu weer beheersch. Laten we voortmaken, opdat ik aan het sterfbed van mijn vriend hem vergeving kan vragen, hem in mijn eigen huis onvoldoende beschermd te hebben.

Romain greep nu de hand van Lénore en snel liepen beiden op het kasteel toe.

Toen ze een eindweegs verder waren, kwam uit het kreupelhout, dat den weg begrensde, een man te voorschijn, die de geheim politieagent bleek te zijn, welke in het gezelschap der drie heeren van de justicie was. Toen Lénore zoo overhaast het kasteel verliet, had hij begrepen, dat zij haar man tegemoet ging.

Instede van een verheugden trek, plooide zich misnoegde uitdrukking zijn mond, terwijl hij tot zichzelf zegde :

— Jongen, jongen, we zullen een moeilijke taak met hem hebben. Als die meneer Romain De Cérisolles schuldig is, kan hij knap komedie spelen.

Romain De Cérisolles was den grooten salon binnengetreden, waar de heeren van de justicie gezeten waren. Na een korte wisseling van beleefdheden, begon de onderzoeksrechter :

— Het is u zeker bekend, mijnheer, door uw vrouw, welke misdaad hier vannacht gepleegd werd ?

— Mijnheer, ik heb vernomen, gat Romain ten antwoord, terwijl zijn gelaat smartelijk verstrok, dat mijn beste vriend, Alexandre Narjac, onze gast sedert gisteren, vermoord is onder mijn dak en dat zijn moordenaar verdwenen zonder een enkel spoor achter te laten en dat de misdaad gepaard ging met diefstal. Ik beken u, mijne heeren, dat ik mijn onderzoek aan uwe zal paren en dat ik mijn best zal doen om de laffen dader te ontdekken. Om hem te vinden zal ik al mijn andere bezigheden laten vallen. Indien ge mij wenscht te ondervragen, doet ge dan, maar eerst zou ik u willen vertoeven om toe te staan het stoffelijk overschot te mogen zien van mijn onvergetelijken vriend.

Verbaasd over die openhartigheid en oprechte smart van hem, dien zij al verdacht van de misdaad, wilden de heeren van de justitie tegenwerpingen maken, doch Romain liet er hun den tijd niet toe, daar hij zich omgewend had en op de kamer van de misdaad toeschreed.

— Laten we hem nagaan, zegde de procureur met gedempte stem.

['t Vervolgt.]